TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2010. gada 15. aprīlī*

Lieta C-433/05

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Handens tingsrätt* (Zviedrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2005. gada 21. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2005. gada 5. decembrī, krimināprocesā pret

Lars Sandström.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], Dž. Arestis [*G. Arestis*] (referents), J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 17. decembra tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda — zviedru.

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— L. Sandstrēma [*L. Sandström*] vārdā — R. Īre [*R. Ihre*], *advokat*, kā arī — D. Pucejs [*D. Putzeys*] un B. Dumortjē [*B. Dumortier*], advokāti,

— *Åklagaren* vārdā — S. Kreucs [*S. Creutz*], *advokat*,

— Zviedrijas valdības vārdā — A. Kruse [*A. Kruse*], R. Sobockis [*R. Sobocki*], S. Johansone [*S. Johannesson*] un K. Petkovska [*K. Petkovska*], pārstāvji,

— Austrijas valdības vārdā — E. Rīdls [*E. Riedl*], pārstāvis,

— Portugāles valdības vārdā — L. Inezs Fernandišs [*L. Inez Fernandes*] un M. Ž. Luiša [*M. J. Lois*], pārstāvji,

— Norvēģijas valdības vārdā — A. Eide [*A. Eide*] un K. B. Mojens [*K. B. Moen*], pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā — L. Strēma van Līra [*L. Ström van Lier*], A. Alkovera Sanpedro [*A. Alcover San Pedro*] un D. Lavunmi [*D. Lawunmi*], kā arī S. Šēnbergs [*S. Schønberg*] un K. Simonsons [*K. Simonsson*], pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokātes uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokātes secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par EKL 28. un 30. panta un Eiropas Parlamenta un Padomes 1994. gada 16. jūnija Direktīvas 94/25/EK par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz izpriecu kuģiem (OV L 164, 15. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 16. jūnija Direktīvu 2003/44/EK (OV L 214, 18. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva 94/25"), interpretāciju.

2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar *Åklagaren* (prokuratūra) uzsāktu kriminālprocesu pret Sandstrēmu sakarā ar minētās personas rīkojuma 1993:1053 par skuteru izmantošanu (*förordning (1993:1053) om användning av vattenskoter*), kas grozīts ar rīkojumu 2004:607 (*förordning (2004:607)*, turpmāk tekstā — "valsts rīkojums"), pārkāpumu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesiskais regulējums

3 Atbilstoši Direktīvas 94/25 preambulas otrajam apsvērumam:

"[..] Dažādās dalībvalstīs spēkā esošie normatīvie un administratīvie akti attiecībā uz izpriecu kuģu drošības parametriem darbības jomas un satura ziņā ir atšķirīgi; [..] šādas atšķirības var radīt šķēršļus tirdzniecībai un nevienlīdzīgus konkurences apstākļus iekšējā tirgū."

4 Direktīvas 94/25 preambulas trešajā apsvērumā ir paredzēts:

"[..] Valsts tiesību aktu saskaņošana ir vienīgais līdzeklis šādu brīvas tirdzniecības šķēršļu novēršanai; [..] atsevišķas dalībvalstis šādu mērķi nevar veiksmīgi sasniegt; [..] šī direktīva tikai nosaka prasības, kas ir būtiskas izpriecu kuģu kustības brīvībai."

5 Direktīvas 94/25 1. pantā ir definēta tās piemērošanas joma. Šī norma tika aizstāta ar Direktīvas 2003/44 1. pantā esošo formulējumu, kas ir it īpaši paplašinājis šo piemērošanas jomu, lai tajā ietvertu ūdens skuterus (turpmāk tekstā — "ŪS").

6 Direktīvas 94/25 2. pantā ar virsrakstu "Laišana tirgū un nodošana ekspluatācijā" ir noteikts:

"1. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka 1. panta 1. punktā minētos izstrādājumus var laist tirgū un nodot ekspluatācijā, lai tos izmantotu paredzētajam mērķim, tikai tad, ja, tos pareizi uzbūvējot un apkopjot, tie neapdraud cilvēku drošību un veselību, īpašumu vai vidi.

2. Šīs direktīvas noteikumi nekavē dalībvalstis saskaņā ar [EK] līgumu pieņemt noteikumus attiecībā uz navigāciju konkrētos ūdeņos, lai aizsargātu vidi, ūdensceļu struktūru un nodrošinātu drošību uz ūdensceļiem, ar noteikumu, ka izpriecu kuģi nav jāizmaina atbilstoši šai direktīvai."

7 Direktīvas 94/25 4. panta 1. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis savā teritorijā neaizliedz, neierobežo vai nekavē to 1. panta 1. punktā minēto izstrādājumu laišanu tirgū vai nodošanu ekspluatācijā, uz kuriem ir IV pielikumā minētā *CE* zīme, kas norāda uz to atbilstību visiem šīs direktīvas noteikumiem, tostarp II nodaļā izklāstītajām atbilstības procedūrām."

8 Direktīvas 2003/44 3. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstis pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai līdz 2004. gada 30. jūnijam izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis par to nekavējoties informē Komisiju.

Dalībvalstis piemēro šos noteikumus no 2005. gada 1. janvāra."

9 Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīvas 98/34/EK, ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā (OV L 204, 37. lpp.), kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 20. jūlija Direktīvu 98/48/EK (OV L 217, 18. lpp.), un ar ko konsolidē Padomes 1983. gada 28. marta Direktīvu 83/189/EEK (OV L 109, 8. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva 98/34"), 1. pantā ir paredzētas šādas normas:

"Šajā direktīvā piemēro šādus terminus:

[..]

4) "citas prasības" — prasība, kas nav tehniski parametri, kas izvirzītas precei, lai īpaši aizsargātu patērētājus vai vidi, un kas ietekmē tās dzīves ciklu pēc laišanas tirgū, piemēram, izmantošanas, atkārtotas izmantošanas, atkārtotas izlietošanas vai iznīcināšanas nosacījumi, ja šādi nosacījumi var būtiski ietekmēt preces sastāvu vai īpašības, vai tās realizāciju;

[..]

11) "tehniski noteikumi" — tehniski parametri un citas prasības vai noteikumi par pakalpojumiem, ietverot attiecīgus administratīvus noteikumus, kuru ievērošana ir obligāta, *de jure* vai *de facto*, tirdzniecības, pakalpojumu sniegšanas, pakalpojumu sniedzēja izveidošanas vai izmantošanas gadījumā kādā dalībvalstī vai lielā tās daļā, kā arī dalībvalstu normatīvie un administratīvie akti, izņemot 10. pantā minētos, kas aizliedz preces ražošanu, ievešanu, tirdzniecību vai izmantošanu vai kas aizliedz pakalpojumu sniegšanu vai izmantošanu, vai uzņēmumu kā pakalpojumu sniedzēju.

[..]"

10 Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka, neskarot 10. pantu, dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu jebkuru tehnisko noteikumu projektu.

11 Saskaņā ar Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta trešo daļu "dalībvalstis atkārtoti dara zināmu projektu saskaņā ar iepriekšminētajiem nosacījumiem, ja tās izdara izmaiņas projektā, kas būtiski izmaina tā darbības sfēru, saīsinot īstenošanai paredzētos termiņus, pievienojot parametrus vai prasības, vai padarot pēdējās ierobežojošākas".

12 Saskaņā ar Direktīvas 98/34 8. panta 3. punktu "dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu tehnisko noteikumu galīgo tekstu".

13 Atbilstoši Direktīvas 98/34 9. panta 2. punkta pirmajai daļai dalībvalstis atbilstoši konkrētam gadījumam atliek tehnisko noteikumu projekta pieņemšanu no četriem līdz sešiem mēnešiem "no brīža, kad Komisija saņēmusi 8. panta 1. punktā minēto paziņojumu, ja Komisija vai cita dalībvalsts sniedz sīki izstrādātu atzinumu [detalizētu atzinumu] trīs mēnešu laikā no šī brīža par to, ka plānotie pasākumi var radīt šķēršļus preču brīvai kustībai [apritei] iekšējā tirgū".

Valsts tiesiskais regulējums

14 Valsts rīkojums tādā redakcijā, kāda bija spēkā pamata lietas apstākļu norises laikā, stājās spēkā 2004. gada 15. jūlijā.

15 Šī rīkojuma 1. pantā ir noteikts:

"Šajā rīkojumā ar ūdens skuteriem saprot kuģi, kas īsāks par 4 m, 1) kas izmanto iekšdedzes dzinēju, kura primārais dzinējspēks ir ūdensstrūklas sūknis, un 2) kas ierīkots tā, lai persona vai personas varētu to darbināt sēžot, stāvot vai stāvot uz ceļiem uz kuģa korpusa, nevis tā iekšienē."

16 Minētā rīkojuma 2. pantā ir paredzēts:

"Ūdens skuterus drīkst izmantot tikai publiskajos ūdensceļos un 3. panta pirmajā daļā minētajās ūdenstilpēs."

17 Atbilstoši valsts rīkojuma 3. pantam:

"*Länsstyrelsen* [(prefektūra)] var paredzēt normas, kurās provinces ūdenstilpēs ārpus publiskajiem ūdensceļiem drīkst izmantot ūdens skuterus. Tomēr šādas normas katrā ziņā tai ir jāparedz attiecībā uz:

1) ūdenstilpēm, kuras cilvēku darbība ietekmē tik daudz, ka jebkāds troksnis un cits traucēklis ūdens skuteru izmantošanas dēļ nevar tikt uzskatīts par būtisku apgrūtinājumu sabiedrībai vai videi;

2) ūdenstilpēm, kuras neatrodas apdzīvojamu vietu vai vasarnīcu rajonu tuvumā un kurām ir neliela nozīme dabas un kultūrvides aizsardzībā, bioloģiskajā daudzveidībā, aktivitātēs brīvā dabā, sporta un profesionālajā zvejniecībā, un

3) citām ūdenstilpēm, kurās ūdens skuteru izmantošana neapgrūtina sabiedrību ar trokšņiem vai citiem traucējumiem un arī nedraud ar kaitējumu vai būtiskiem traucējumiem dzīvnieku un augu dzīvībai vai lipīgu slimību pārnešanu.

Turklāt *Länsstyrelsen* var paredzēt normas par ūdens skuteru izmantošanas uz publiskiem ūdensceļiem ierobežošanu tiktāl, ciktāl tas vajadzīgs, lai saskaņā ar pirmās daļas 3) apakšpunktu izvairītos no apgrūtinājuma vai kaitējuma riska, un par piekļuves ceļiem uz un no publiskajiem ūdensceļiem."

18 Atbilstoši valsts rīkojuma 5. pantam ikvienu personu, kura ŪS vada, pārkāpjot šī rīkojuma 2. vai 3.b pantu vai, piemērojot minētā rīkojuma 3. pantu, pieņemtās normas, soda ar naudas sodu.

19 Ar 2005. gada 20. maija lēmumu Nr. 2589 2004 41950 (turpmāk tekstā — "2005. gada 20. maija lēmums") *Länsstyrelsen i Stockholms län* (Stokholmas provinces prefektūra) atļāva, pamatojoties uz valsts rīkojuma 3. pantu, izmantot ŪS dažās tās pārziņā esošajās ūdenstilpnēs. Šis lēmums stājās spēkā 2005. gada 15. jūnijā.

I — Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

20 2005. gada 13. jūlijā L. Sandstrēms vadīja ŪS ūdeņos ārpus publiskajiem ūdensceļiem un ūdenstilpnē, uz kuru neattiecas *Länsstyrelsen* pieņemtās normas attiecībā uz ūdenstilpnēm, kurās ŪS izmantošana ir atļauta. *Åklagaren* uzsāka kriminālvajāšanu pret L. Sandstrēmu par valsts rīkojuma pārkāpšanu.

21 Attiecīgie ūdeņi pamata lietā ir definēti 2005. gada 20. maija lēmumā.

22 Apsūdzētā persona nenoliedz tai piedēvētos apstākļus, bet norāda, ka valsts rīkojuma piemērošana ir pretrunā EKL 28. pantam, kā arī Direktīvai 94/25.

23 Šādos apstākļos *Handens tingsrätt* [Handenes pilsētas tiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) a) Vai ar Direktīvu [2003/44] netiek pieļautas valsts tiesību normas, ar kurām aizliedz izmantot [ŪS] ārpus publiskajiem ūdensceļiem un ūdenstilpnēm, attiecībā uz kurām vietējā pašvaldība ir veikusi atļaušanas pasākumu saskaņā ar [valsts] rīkojuma 3. panta 1. punktu;

b) vai pirmā jautājuma a) apakšpunktā norādītā aizlieguma likumīgais raksturs ir atkarīgs no tā, vai pašvaldība, novērtējot, vai ir piešķirama atļauja saskaņā ar 3. panta 1. punktu, ir ievērojusi noteikumu, ka atļauja ir vienmēr jādod attiecībā uz ūdenstilpnēm, kurās ir izpildīti 1.–3. daļā paredzētie kritēriji?

2) Ja nē, tad vai ar EKL 28.–30. pantu netiek pieļautas valsts tiesību normas, ar kurām aizliedz tādu [ŪS] izmantošanu, kāda aprakstīta iepriekš pirmā jautājuma a) apakšpunktā, vispār vai vienīgi tādos apstākļos, kādi aprakstīti iepriekš pirmā jautājuma b) apakšpunktā?

3) Neatkarīgi no iepriekš minētajiem apstākļiem, vai ar to, ka Komisijai nav paziņots [..] par jauna [ŪS] aizlieguma pieņemšanu 2004. gada 20. jūnijā atbilstoši Direktīvai [98/34], netiek pieļautas tādas valsts tiesību normas kā iepriekš minētās?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Ievada apsvērumi

24 Vispirms ir jānorāda, ka attiecīgais valsts rīkojums pamata lietā ir lielā mērā bijis Tiesas vērtējuma priekšmets saistībā ar Direktīvu 94/25, kā arī ar EKL 28. un EKL 30. pantu Tiesas 2009. gada 4. jūnija spriedumā lietā C-142/05 *Mickelsson* un *Roos* (Krājums, I-4273. lpp.). Šis spriedums un izskatāmā lieta aptver līdzīgus apstākļus un atbilstošās tiesību normas.

25 Galvenā atšķirība starp abām lietām ir apstāklī, ka pretēji lietai, kurā pasludināts iepriekš minētais spriedums *Mickelsson* un *Roos*, šajā pamata lietā *Länsstyrelsen* ir īstenojusi valsts rīkojuma 3. pantā definēto kompetenci, ar kuru tai ir ļauts atļaut ŪS satiksmi noteiktās navigācijas ūdenstilpnēs. Attiecībā uz atbilstošām tiesību normām Direktīva 2003/44, ar kuru tika grozīta Direktīva 94/25/EK, bija piemērojama pamata lietas faktisko apstākļu iestāšanās brīdī.

Par pirmo un otro jautājumu

26 Ar savu pirmo un otro jautājumu, kuri ir jāizskata kopsakarā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīva 94/25 vai attiecīgajā gadījumā EKL 28. un 30. pants ir interpretējami tādējādi, ka ar tiem netiek pieļauts tāds valsts tiesiskais regulējums, kāds tiek izskatīts pamata lietā, ar kuru tiek aizliegta ŪS izmantošana ārpus noteiktām norādītajām ūdenstilpēm.

27 Direktīvas 94/25 mērķis ir tuvināt dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz izpriecu kuģiem, lai novērstu atšķirības attiecībā uz izpriecu kuģu drošības parametriem

piemērošanas jomas un satura ziņā tiktāl, ciktāl šādas atšķirības var radīt šķēršļus tirdzniecībai starp dalībvalstīm un nevienlīdzīgus konkurences apstākļus iekšējā tirgū. Veicot grozījumus Direktīvas 94/25/EK 1. panta sākotnējā redakcijā, ar Direktīvu 2003/44 ir paplašināta pirmās direktīvas piemērošanas joma, lai tostarp tajā ietvertu ŪS.

28 Direktīvas 94/25 2. panta 2. punktā ir precizēts, ka šīs normas nekavē dalībvalstis saskaņā ar Līgumu pieņemt noteikumus attiecībā uz navigāciju konkrētos ūdeņos, lai aizsargātu vidi, ūdensceļu struktūru un nodrošinātu drošību uz ūdensceļiem, ar noteikumu, ka nav jāizmaina izpriecu kuģi, kas atbilst minētajai direktīvai (iepriekš minētais spriedums lietā *Mickelsson* un *Roos*, 20. punkts).

29 Tādējādi atbilstoši tās 2. panta 2. punktam — šai direktīvai nav pretrunā valsts tiesiskais regulējums, ar kuru vides aizsardzības nolūkos ir aizliegta ŪS izmantošana noteiktos ūdeņos, ar nosacījumu, ka ar šiem noteikumiem netiek pārkāptas Līguma normas (iepriekš minētais spriedums lietā *Mickelsson* un *Roos*, 21. punkts).

30 Valsts rīkojums un 2005. gada 20. maija lēmums ietilpst valsts tiesību normu kategorijā, kura ir paredzēta pēdējā minētajā Direktīvas 94/25 normā. Tajās ir paredzēts aizliegums izmantot ŪS ārpus noteiktajām ūdenstilpnēm.

31 Līdz ar to ir jāpārbauda, vai ar EKL 28. un 30. pantu, kuri pēc Lisabonas līguma spēkā stāšanās ir kļuvuši par LESD 34. un 36. pantu, netiek pieļautas valsts tiesību normas, tādas kā tās, kuras tiek aplūkotas pamata lietā.

32 Lietā, kurā pasludināts iepriekš minētais spriedums *Mickelsson* un *Roos*, Tiesai jau tika lūgts interpretēt EKL 28. un 30. pantu, lai ļautu iesniedzējtiesai vērtēt valsts rīkojuma saderību ar minētajām normām. Pamata lietas, kurā taisīts spriedums iepriekš minētajā lietā *Mickelsson* un *Roos*, faktisko apstākļu rašanās brīdī valsts rīkojums vēl nebija ticis īstenots ar šī rīkojuma 3. panta pirmajā daļā paredzētajiem pasākumiem, tādiem kā 2005. gada 20. maija lēmums, no kā izriet, ka atbilstoši šī paša rīkojuma 2. pantam ŪS izmantošana bija atļauta tikai publiskajos ūdensceļos.

33 No iepriekš minētā sprieduma lietā *Mickelsson* un *Roos* 44. punkta izriet, ka EKL 28. un 30. pantam nav pretrunā valsts tiesiskais regulējums, ar kuru vides aizsardzības iemeslu dēļ ir aizliegts izmantot ŪS ārpus noteiktām ūdenstilpēm ar nosacījumu, ka:

— kompetentajām valsts iestādēm ir pienākums veikt īstenošanas pasākumus, kas paredzēti, lai noteiktu ūdenstilpes ārpus publiskajiem ūdensceļiem, kuros var tikt izmantoti ŪS;

— šīs iestādes patiešām ir īstenojušas tām šajā sakarā piešķirtās pilnvaras un ir noteikušas ūdenstilpes, kuras atbilst valsts tiesiskajā regulējumā paredzētajiem nosacījumiem, un

— šādi pasākumi ir veikti saprātīgā termiņā pēc šī tiesiskā regulējuma stāšanās spēkā.

34 Šādu atbildi neiespaido 2005. gada 20. maija lēmuma pieņemšana. Attiecīgais valsts tiesiskais regulējums pamata prāvā joprojām balstās uz principu par vispārēju aizliegumu izmantot ŪS ārpus publiskajiem ūdensceļiem, izņemot gadījumu, kad kompetentās iestādes ir noteikušas ūdenstilpnes, kurās tie var tikt izmantoti. Tādējādi iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai valsts tiesiskajā regulējumā, tādā, kāds īstenots ar 2005. gada 20. maija lēmumu, ir ievēroti iepriekšējā punktā minētie trīs nosacījumi.

35 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka LESD 267. pantā paredzētā procesa ietvaros, kura pamatā ir funkciju sadale starp valsts tiesām un Tiesu, jebkurš lietas apstākļu vērtējums ir valsts tiesas kompetencē. Tomēr, lai valsts tiesai sniegtu lietderīgu atbildi, Tiesa var sadarbības kontekstā ar valsts tiesām tai sniegt visas norādes, ko uzskata par vajadzīgām (šajā ziņā skat. minēto spriedumu lietā *Mickelsson* un *Roos*, 41. punkts).

36 Attiecībā uz šī sprieduma 33. punktā minēto pirmo nosacījumu ir jānorāda, ka saskaņā ar valsts rīkojuma 3. pantu *Länsstyrelsen* ir jāpieņem normas, lai noteiktu ūdenstilpes ārpus publiskajiem ūdensceļiem, kuros var tikt izmantoti ŪS.

37 Attiecībā uz šī sprieduma 33. punktā minēto otro nosacījumu ir jāatgādina, ka atbilstoši valsts rīkojuma 3. pantam 2005. gada 20. maija lēmumā ir noteiktas ūdenstilpnes Stokholmas provincē, kurās var tikt izmantoti ŪS.

38 Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai var saprātīgi uzskatīt, ka šajā lēmumā ir paredzētas visas ūdenstilpnes, kuras attiecīgajā provincē atbilst valsts rīkojumā un it īpaši tā 3. panta pirmajā daļā paredzētajiem nosacījumiem. Tā kā ŪS izmantošana ūdens-

tilpnē, kas atbilst minētajiem nosacījumiem, saskaņā ar paša valsts rīkojuma redakciju tiek uzskatīta par tādu, kas nepalielina riskus vai apgrūtinājumus, kuri tiek uzskatīti par videi nepieņemamiem (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Mickelsson* un *Roos*, 38. punkts), ir jāuzskata, ka ikviens aizliegums izmantot ŪS šādā ūdenstilpnē, kas izriet no norādes uz šo ūdenstilpni neesamības īstenošanas aktā, ir pasākums, kurš pārsniedz to, kas nepieciešams vides aizsardzības mērķa sasniegšanai.

39 Attiecībā uz šī sprieduma 33. punktā minēto trešo nosacījumu lietas materiālos ietvertā informācija liecina, ka 2005. gada 20. maija lēmums ir stājies spēkā 2005. gada 15. jūnijā, tas ir, 11 mēnešus pēc valsts rīkojuma spēkā stāšanās. Lai novērtētu šī termiņa saprātīgo raksturu, ir jāņem vērā turklāt apstāklis, kā tas izriet no 2005. gada 20. maija lēmuma pamatojumiem, ka tas ir ticis pieņemts pēc apspriešanās ar pašvaldībām un citām attiecīgām ieinteresētām personām.

40 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmajiem diviem uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka Direktīvai 94/25 nav pretrunā valsts tiesiskais regulējums, ar kuru vides aizsardzības iemeslu dēļ ir aizliegts izmantot ŪS ārpus noteiktām ūdenstilpēm. LESD 34. un 36. pantam šāds tiesiskais regulējums nav pretrunā, ar nosacījumu, ka:

— kompetentajām valsts iestādēm ir pienākums veikt īstenošanas pasākumus, kas paredzēti, lai noteiktu ūdenstilpes ārpus publiskajiem ūdensceļiem, kuros var tikt izmantoti ŪS;

— šīs iestādes patiešām ir īstenojušas tām šajā sakarā piešķirtās pilnvaras un ir noteikušas ūdenstilpes, kuras atbilst valsts tiesiskajā regulējumā paredzētajiem nosacījumiem, un

— šādi pasākumi ir veikti saprātīgā termiņā pēc šī tiesiskā regulējuma stāšanās spēkā.

Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai pamata lietā šie nosacījumi ir izpildīti.

Par trešo jautājumu

41 Ar savu trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 98/34 8. panta 1. punktā paredzētā iepriekšējā paziņojuma Komisijai par grozījumiem valsts tiesību aktā neveikšana apstākļos, kādi pastāv pamata lietā, izraisa šo valsts tiesību normu spēkā neesamību.

42 Šajā sakarā pastāvīgajā judikatūrā ir noteikts, ka Direktīvas 98/34 mērķis ir ar preventīvu kontroli aizsargāt preču brīvu apriti, kas ir viens no Kopienas pamatiem, un ka šāda kontrole ir lietderīga tiktāl, ciktāl tehniskie noteikumi, uz kuriem attiecas šī direktīva, var radīt šķēršļus tirdzniecībai starp dalībvalstīm; šādi šķēršļi ir pieļaujami tikai tad, ja tie ir nepieciešami obligātu, uz sabiedrības interešu aizsardzību vērstu prasību izpildei (skat. 1996. gada 30. aprīļa spriedumu lietā C-194/94 *CIA Security International*, *Recueil*, I-2201. lpp., 40. punkts; 1998. gada 16. jūnija spriedumu lietā C-226/97 *Lemmens*, *Recueil*, I-3711. lpp., 32. punkts, un 2005. gada 8. septembra spriedumu lietā C-303/04 *Lidl Italia*, Krājums, I-7865. lpp., 22. punkts).

43 Tā kā paziņošanas pienākums, kas minēts Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta pirmajā daļā, ir būtisks līdzeklis, lai īstenotu šādu Kopienas kontroli, tās efektivitāti jo vairāk

pastiprinātu tāda šīs direktīvas interpretācija, ka paziņošanas pienākuma pārkāpums tiek uzskatīts par procesuālo noteikumu būtisku pārkāpumu, kura dēļ attiecīgie tehniskie noteikumi kļūst nepiemērojami, liedzot attiecīgos tehniskos noteikumus piemērot personām (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Lidl Italia*, 23. punkts).

44 No Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka 2003. gada 1. aprīlī Zviedrijas valdība paziņoja Komisijai valsts rīkojuma projektu, kurā bija definēts ŪS jēdziens un kurā bija ietverts, izņemot dažus izņēmumus, vispārējs to lietošanas aizliegums. Pēc šī paziņojuma Komisija nosūtīja Zviedrijas valdībai detalizētu atzinumu atbilstoši Direktīvas 98/34 9. panta 2. punktam. Zviedrijas iestādes līdz ar to veica grozījumus projektā. Tomēr tās Komisijai paziņoja tādējādi grozīto valsts rīkojuma redakciju tikai pēc tās pieņemšanas.

45 Tādējādi liekas, kas iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai ir tā, ka valsts rīkojuma sākuma projekts ir ticis paziņots atbilstoši Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta pirmajai daļai, bet ka tikai grozījumi, kuri tajā tika veikti pēc Komisijas detalizētā atzinuma, nav tikuši iepriekš paziņoti. Zviedrijas valdība un Komisija šajā sakarā uzsver apstākli, ka šie grozījumi attiecas tikai uz ŪS izmantošanas nosacījumu atvieglošanu.

46 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta trešajā daļā ir noteikts, ka dalībvalstis atkārtoti dara zināmu projektu, ja tās izdara izmaiņas teh-

nisko noteikumu projektā, kas būtiski izmaina tā piemērošanas jomu, saīsinot īstenošanai paredzētos termiņus, pievienojot parametrus vai prasības, vai padarot pēdējās ierobežojošākas.

47 Tomēr ir jāuzskata, ka, ņemot vērā šī sprieduma 41. punktā norādīto Direktīvas 98/34 mērķi, veiktie grozījumi tehnisko noteikumu projektā, kas jau ir paziņots Komisijai atbilstoši Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkta pirmajai daļai, kuros, salīdzinot ar paziņoto projektu, ir ietverts tikai attiecīgās preces izmantošanas nosacījumu atvieglojums un kuri tādējādi samazina tehnisko noteikumu iespējamo ietekmi uz tirdzniecību, nav būtiskas projekta izmaiņas šīs direktīvas 8. panta 1. punkta trešās daļas izpratnē. Šādi grozījumi nav pakļauti iepriekšējas paziņošanas pienākumam.

48 Ja, protams, atbilstoši Direktīvas 98/34 8. panta 3. punktam dalībvalstis nekavējoties paziņo Komisijai tehnisko noteikumu galīgo redakciju, šādu noteikumu nebūtisku grozījumu nepaziņošana pirms to pieņemšanas neiespaido šo noteikumu piemērošanu, jo iepriekšējas paziņošanas pienākums nepastāv.

49 Līdz ar to uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 98/34 8. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka Eiropas Komisijai atbilstoši šīs normas pirmajai daļai jau paziņotā tehnisko noteikumu projektā veikts grozījums, kurā, salīdzinot ar paziņoto projektu, ir ietverts tikai attiecīgās preces izmantošanas nosacījumu atvieglojums un

kurš tādējādi samazina tehnisko noteikumu iespējamo ietekmi uz tirdzniecību, nav būtiskas projekta izmaiņas šīs normas trešās daļas izpratnē un tas iepriekš nav jāpaziņo Komisijai. Nepastāvot šādam iepriekšējās paziņošanas pienākumam, tehnisko noteikumu nebūtisku grozījumu nepaziņošana Komisijai pirms šādu noteikumu pieņemšanas neietekmē šo noteikumu piemērošanu.

Par tiesāšanās izdevumiem

50 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) Eiropas Parlamenta un Padomes 1994. gada 16. jūnija Direktīvai 94/25/EK par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz izpriecu kuģiem, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 16. jūnija Direktīvu 2003/44/EK, nav pretrunā valsts tiesiskais regulējums, ar kuru vides aizsardzības iemeslu dēļ ir aizliegts izmantot ūdens skuterus ārpus noteiktām ūdenstilpēm;

2) LESD 34. un 36. pantam šāds tiesiskais regulējums nav pretrunā, ar nosacījumu, ka:

— kompetentajām valsts iestādēm ir pienākums veikt īstenošanas pasākumus, kas paredzēti, lai noteiktu ūdenstilpes ārpus publiskajiem ūdensceļiem, kuros var tikt izmantoti ūdens skuteri;

— šīs iestādes patiešām ir īstenojušas tām šajā sakarā piešķirtās pilnvaras un ir noteikušas ūdenstilpes, kuras atbilst valsts tiesiskajā regulējumā paredzētajiem nosacījumiem, un

— šādi pasākumi ir veikti saprātīgā termiņā pēc šī tiesiskā regulējuma stāšanās spēkā.

Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai pamata lietā šie nosacījumi ir izpildīti.

3) Eiropas Parlamenta un Padomes 1998. gada 22. jūnija Direktīvas 98/34/EK, ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā, 8. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka Eiropas Komisijai atbilstoši šīs normas pirmajai daļai jau paziņotā tehnisko noteikumu projektā veikts grozījums, kurā, salīdzinot ar paziņoto projektu, ir ietverts

tikai attiecīgās preces izmantošanas nosacījumu atvieglojums un kurš tādējādi samazina tehnisko noteikumu iespējamo ietekmi uz tirdzniecību, nav būtiskas projekta izmaiņas šīs normas trešās daļas izpratnē un tas iepriekš nav jāpaziņo Komisijai. Nepastāvot šādam iepriekšējās paziņošanas pienākumam, tehnisko noteikumu nebūtisku grozījumu nepaziņošana Komisijai pirms šādu noteikumu pieņemšanas neietekmē šo noteikumu piemērošanu.

[Paraksti]